

24. Hákarlinn og hámerin.
4 blöð qto.

Hákarlinn og hámerin.

[Faint handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through.]

Hákarlinn og hámerinn.

HOF
T
ad iðer von
þyri
sann

Á vaxt þá er fundin var: hákarla lög, en það var oftast um og oftá
á milli, var þess gott. Á gott sjóvæðing, enkiot allan daginn og rabin norðan -
átt vori á. Róid var mid hálfvirkis og djúpt: fístikleipis, veigulaga, fram á
Héllu, en það var, þegar Ráttstada hóf ^{var} í Héllu, og eigi vori lagð ástær
er, fram in Notunn. ^ÞGerda hóf. Stundum var djúpra lagð og veitir, en
þá var mid á vid veigulmas hrisis í Gyrdalshla (Ráttstæ) og Skólafell og Hengil.
Tods vora sökinn, ummari á andþófi, en hin á Austursvinnis og Gáðmna
reunir í sama bardi. Formáðurinn var Adolof Adolofson og síðar Jón,
sonur hans. Var formáðurinn á vaxt undir affari sökinnis, en undir hinis
var (Þessi gandi) Þetta Jónson, og sagði hann af síðar, þegar um gjofardis
var rök: "En þá var íg hálfvirkis drögur hjá Dolla vinnunni."

Á sökinnunni voru afarstórir ónglar, norri alnis í langal, nadas í járn -
Kedja 2-3 álna langri; þá var óngul fannurinn, en annars var óngull -
inn nefndur söku. Var hann egnur mid reygðu krossakjoti, sels -
spili og stundum krossmalta, sem veit var í stællus rommi, áður en
þá var látið í reyk. Hákarlinn hann brétt í lyktina, en stundum
þó eigi fyrr en undir háðopi; hann hafði þá eigi veind vid, heldur soó
langt undan, áð hann hafði eigi haft línu til að komast á matinn
fyrr en þetta, en þá var fundin á narta í göðgáid.

Djúpmálið var 2 fadmar, en do götluot manni vita, á hákarlinn þyrti áð
leggjast í balið, til þess að geta gleypt betur; það þurfti þvi oft handlagis
milla og náttunnis þess, en undir sökinnis vat og hafði vafinn vafinn yfir
hæðun sín, á gleyfa hákarlinn hafi lög, millið, þ. e. á láts sökinnis
strikka afur línið undir á vid, umz vissu var fangin fyrir þvi, áð soí grái

vdi binnu ad lattu betanus uppi sig og stodi ni ad hlauya mad hann. †
 Þó þá Tési gandi en hvea annar, en undir söku sig, viðbragð millið,
 og stættist hart i móti, en þá kom annar madur til, settist i
 móti Tési og toguðu þeir ni vadiu upp þannig, ad þegar annar
 þeirra hafði dragid handfang sitt, kom hinn jafu kradau mad hveolur
 sinar og drög jafubangas spót vadsins i móti honum, enz steyman
 lét sjá hina grá yfblu ásjónu sína við yfir bord jafvarins, en þá
 lét elti blta við fyrir hina gráa. Þá komu tvöir menn, hvor ad þeim ¹¹⁷
 bati þeirra, en vadiu droju, með sínu iþtenu hvor i höndum síð og
 kvefði hvor þeirra þann undir kjálka bord há Karlins og droju
 hann svo hátt upp með bordstakti steypsins, ad hanninn allur yddi
 upp in sjó, og annar vevnadi hagar hins aðkomna gests, þvi ni
 stóð þviðji madurinn milli þeirra en voru við iþtenuan i haussinum
 i þeim gráa, með hylfu i hönd og bardi hann þann hlífðarlausk
 i þjórn listfagins, enz hann var "rotadur" með öllu og lagður
 flatur með fram steyps hlífðinni. Var þá eigi annad eftir en ad þanna
 hann, þ.e. ad öðru stóð gat i þjórnuna, kom þar bardi i og loks
 ad kvíðstera steypsuna til þess, ad ná ni þann lifinnis, off hleiki
 þannu en hálfir annari.

Gellu þetta offat ótruboga fljótt, enda var mástæ maoti hákarlinn
 þegar i leiddinu, enu þann þessu sinnu stail.

Þegar margir hákarlar voru kominnir sitt i hock bord steypsins og
 i þann-á-á-á-á, komu þélagar þeirra uppi i yfir bordid og loks ni
 til ad rífa þá i sig og eta. Hattli þá off þaga sig allan við ad rökþá
 þá stalli og varu þvi, ad þeir eti hákarlanu upp til agna. Eins
 vadið til þessa var þad, ad þaga sand i þoka og stó honum i augu þeirra.

Ári var í daginn lídinn, stípid hláðinn lífur og var þá nóst fyrir hendi að halda heim í líd, langan róður og þungan, því ni varð að róa svo margu hákarta utan bóða til lands, þess hennar þar og síðan heyrja upp í hjalla. Stráfrúinn var notadur til stöðva, en nota mætti í þessum veldi.

Í sambandi við þessi fán er um hákartaúsaidarnar, vil þú til gansættis geta þér smá sögu einu av.

Þeir gauli, Looja var lengi einu þinn mosti útgæddar maður Þryggjavilur-berjar, sem kemurst er, þ. á. m. til hákartaúsida.

Hann hafði m. a. tvö hákarta^{tt}; fjór uota sinni, þjórn í lítlu Velli og Samund Svinnsson, þann þeir aft við gítarbróttun fyrir þeir úti í Þryggjavilur, en ni stóð svo á þannst eitt, sem oftar, að þeir þurffu að stáltra heoti, en hann stóð að þaga í hákarta úts og sendi hann þá ni út í lín til þess að fá st. úd heotinn og bjá hann þá ni út með neyu rommi, en hann lét koma í neturgagn eitt en hann átti þar gandi í bús sinni (varjulegan kapp), til úrbyggis þeir, að þeir þjórn og Svinnsson færi tuddast þeir síðan til þess, að leggja sér það til minning. Þessu var að vísu lígi svo mikil katta, því þjórn var góðtemplari, en Svinnsson elsti.

Þeir félagar höfðu ni af stáff við „lát“ sitt fullt af rommi, og elsti þeir þeim stundina með að vera þann ni svo langt með velti rítt, að sjá mætti, hver ni þeim hefði talað það. Hann geypt þeir út í línúð og til þeir. og leggja þeir þá sinn heoru megin við hlid hálfþyrtjád heotsins, bádinn blindfullur og hálfsofandi. Þeir gauli varð hann av við og minnsti þá þinn varjulega vntals Svinnsson, en hann hafði lótt af þeir í þessum hans með langþing og heyrst hann svo oft seija við þá, en þá var orðin „All right“ en Svinnsson þá átti ni minn betur en svo, að hann sagði isátt „holvds!“ Soja þeir þeir gauli við Svinnsson, en

Frásögn Guðmundar Valdemarssonar
málara af kettinum sem framdi
sjálfsmorð.

1 blað.

Guðmundur Valdemarsson málari óstýrður í Hæll í Eng-
landi til ferðinga aldurs og hefur hann sagt mér frá því, er
hæi fer í eftir.

Lincolnshire
Eftir þann Morg Rindford átti lítinn og lépran hest, sem hún
ávallt heitti fyrir Kerra sinni, þó er hún ók sitthvæðis í
bergrinni. Morg Rindford átti einnig ladinu Kott og Rósta,
brátt einlag og góð vinátta milli hestsins og Kattarins,
svo, að Kottarinn svaf ávallt í tali hestsins í úti skári
einnu, þó einn kynni hestsins og ávallt þá er fúsin ók í
Kerra sinni með hestsinum, ^{því} var hún í hoga Kottinum með
sér, hvort sem fandi var. Sat hún þá ávallt þannig. Í
hann séi einn sinn: þeir máttu hverjum af öðrum tjó.
En svo kom d þvi, að hesturinn fellti frá. Morg Rindford
að hún mundi séi hvergi, nærðist elsti í nafni sinni hennu
var hún, en leitodi í hynni og d þvi kom að hennu hestur
vinnu sinnu. Hestur hestur hennu þad til ríðs, að hann labbaði
ut að járubrautinni, stánum frá hainiki þeirra, lajdið
hvort yfir járubrautarkleinsins og lét þannig járubrautar.
lestina þeyra yfir sig.